

In nekoč se izgubi brez sledu, kakor se kapljica vode izgubi v ti vlažni megli okrog njega . . . Brez sledu! Nihče ne bo žaloval za njim, nihče se ga spominjal, nihče mu zasajal potočnic na grob . . .

Da, da — to je življenje brez namena, brez smotra . . .

In v srcu je čutil gospod Bobek grozno zapuščenost in praznoto.

In petinštiridesetletni mož je postal sredi ceste, se prijel za glavo ter vzdihnil globoko in žalno — kakor bi hotel spet priklicati odbeglo mladost, minola leta . . .

* * *

Par dni pozneje je naznanil gospod Bobek predsedniku podružničnemu, da odloži čast in posel tajnika . . .

Tu in tam se je še kdo pošalil z gospodom Bobkom radi njegovega tajništva, a ta je molčal na vse zabavljice . . .

Spet se je povsem posvetil zaprašenim in nezaprašenim aktom, med katerimi mu enakomerno poteka življenje brez vsakršnih vzburjajočih dogodkov sicer, a tudi brez — namena! —

Jesen.

Oj šumi, šumi, les, šumljaj, šumljaj,
Potoček moj, oj sapica, pihljaj!
Trpi mi zapuščena duša, vzdise,
Jaz mislim, mislim, v gozd grem tiho, tiše . . .

»Pozdravljen! Si-li ti, moj ljubček, kaj?«
Strmeč in plašen se ozrem nazaj,
Ne vidim nič! . . . V obraz mi vetre piše
In vznáša listje više, vedno više.

Kam greš, jesen? Nekoliko postoj!
»Na jasni jug jaz grem, v toplejše kraje,
Na dvor zeleni, beli gradič svoj.

Krog oken, vrat visi sadje najslaje,
Tam krasne so noči.« Jaz grem s teboj,
O starka ljuba, tam bi bil najraje!

Mihael Mihajlov.

